

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/66/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617204328
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5617204328.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a JUDr. Gabriely Veselovej, v sporovej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 47 967 692, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, Bratislava, IČO: 50 361 368, proti žalovanému: S. A., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom A. D. XXXX, v spore o zaplatenie peňažnej pohľadávky 2.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 4Csp/85/2017-135 zo dňa 14.12.2017, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania žalovanému **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č.k. 4Csp/85/2017-135 zo dňa 14.12.2017 zamietol žalobu žalovanému, náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca podanou žalobou sa domáhal voči žalovanému zaplatenia 2.000,- eur s príslušenstvom, ako aj trov konania na tom skutkovom a právnom základe, že medzi veriteľom Poštová banka, a.s. a žalovaným ako dlžníkom bola uzatvorená zmluva o úvere. Žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovanému na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 08. 12. 2014, ktorým veriteľ postúpil pohľadávku na spoločnosť BOSSNUT INVESTMENTS LIMITED a následne zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 09. 12. 2014 na žalobcu. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje výlučne istinu nesplateného úveru a zákonné úroky z omeškania. Pohľadávka voči žalovanému bola súdne uplatňovaná na rozhodcovskom súde, ktorý žalobe vyhovel v celom rozsahu vyhovel rozhodcovským rozsudkom zo dňa 27. 05. 2014, právoplatným 30. 06. 2014. Dňa 23. 03. 2015 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie. Žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Dátum vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru nastal 03. 05. 2011. Žaloba na rozhodcovský súd bola podaná vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe a do času podania žaloby na rozhodcovský súd trojročná premlčacia doba v celej svojej dĺžke trvania neplynula. Podaním žaloby na rozhodcovský súd prestala plynúť premlčacia doba, a to počas vedeného rozhodcovského konania a následne v období, keď veriteľ podal návrh na vykonanie exekúcie. Okresný súd Liptovský Mikuláš vyzval žalovaného, aby v lehote do 10 dní od doručenia uznesenia sa písomne vyjadril k žalobe, no žalovaný sa písomne nevyjadril. Okresný súd rozhodol o pokračovaní v konaní so spoločnosťou BENCONT COLLECTION, a.s. ako žalobcom namiesto doterajšieho žalobcu PRO CIVITAS s.r.o., Bratislava.

Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu spoločnosťou Poštová banka, a. s., Bratislava ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, bola dňa 18. 11. 2010 uzatvorená zmluva o úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 2.000,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal uhrádzať v pravidelných 70 mesačných splátok vo výške 80,27 eur. Zmluvou o

postúpení pohľadávky č. 02/2014 zo dňa 08. 12. 2014 pôvodný veriteľ pohľadávku voči žalovanému postúpil na spoločnosť BOSSNUT INVESTMENTS LIMITED, ktorá spoločnosť zmluvou o postúpení pohľadávok č. 3/2014 zo dňa 09. 12. 2016 postúpila pohľadávku na PRO CIVITAS s.r.o. Ku dňu 08. 07. 2017 bol vykonaný výmaz pôvodného žalobcu z obchodného registra a jeho právnym nástupcom sa dôsledkom zlúčenia stala obchodná spoločnosť BENCONT COLLECTION, a. s.

Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa ust. § 52 ods. 1, § 101, § 103 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a na základe výsledkov vykonaného dokazovania žalobu zamietol v celom rozsahu. Súd mal preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu spoločnosťou Poštová banka, a.s., Bratislava v právnom postavení veriteľa a žalovaným v právnom postavení dlžníka bola dňa 23. 11. 2010 uzatvorená zmluva o úvere č. 0922137910, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 2.000,- eur. Uvedená zmluva bola uzavretá za účinnosti zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, preto sa na ňu vzťahujú normy spotrebiteľského práva, keďže ju uzatvoril žalovaný ako spotrebiteľ, ktorý nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Z výzvy na úhradu dlžnej sumy zo dňa 03. 05. 2011 mal súd preukázané, že pôvodný veriteľ úver zosplatnil ku dňu 03. 05. 2011. V zmysle ustanovenia § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa orgán rozhodujúci o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktorý bráni uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi. Uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť 01. 05. 2014. Novým ustanovením sa zdôrazňuje zákonná povinnosť orgánov posudzujúcich nároky zo spotrebiteľskej zmluvy skúmať a vyhodnocovať prekážky uplatnenia práva predávajúceho voči spotrebiteľovi. Skutočnosť, že slovenské súdy majú povinnosť prihliadať ex offo na existenciu nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách, vyplýva aj z judikatúry viacerých rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie. Premlčacia doba v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka je trojročná, nakoľko pre dĺžku premlčacej doby treba aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, keďže tieto sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Keďže žalobca podal žalobu na súd 11. 05. 2017 a k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti došlo 03. 05. 2011, z uvedeného vyplýva, že žaloba bola podaná po uplynutí troch rokov, preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol a žalobcovi ním uplatnenú pohľadávku pre premlčanie nepriznal. Pokiaľ sa týka skutkových tvrdení žalobcu ohľadne spočívania premlčacej doby počas uplatnenia si žalovaného nároku na rozhodcovskom súde dňa 14. 02. 2014, t.j. ešte počas plynutia trojročnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť odo dňa nasledujúceho po dátume vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, za uplatnenie práva na príslušnom orgáne nemožno považovať uplatnenie práva na nepríslušnom orgáne, okrem prípadov, že zákon vyslovene ustanovuje, že lehota pri podaní na nepríslušnom orgáne je zachovaná. Vzhľadom na skutočnosť, že rozhodcovský súd nemá právomoc vo veci konať, bola uplatnená pohľadávka právnym predchodcom žalobcu na nepríslušnom orgáne, preto následkom podania žaloby nebolo spočívanie plynutia premlčacej doby v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti uznesenie Ústavného súdu SR z 20. 09. 2017, sp. zn. III. ÚS 572/2017.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal, keďže žalovaný ako úspešný účastník si náhradu trov konania neuplatnil a ani mu zo spisu žiadne preukázateľne vynaložené trovy konania nevplyývajú.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. V odvolaní uviedol, že s rozsudkom súdu prvej inštancie nesúhlasí.

„Podávané odvolanie proti rozsudku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej, dôvodíme:

- podľa ustanovenia § 365 odsek 1 písmeno d) CSP tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci;
- podľa ustanovenia § 365 odsek 1 písmeno f) CSP tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam;
- podľa ustanovenia § 365 odsek 1 písmeno h) CSP tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvádza, že: 17 „Pokiaľ sa týka skutkových tvrdení žalobcu ohľadne spočívania premlčacej doby počas uplatnenia si žalovaného nároku na rozhodcovskom súde dňa 14. 02. 2014, t.j. ešte počas plynutia trojročnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť odo dňa nasledujúceho po dátume vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, za uplatnenie práva na príslušnom orgáne nemožno považovať uplatnenie práva na nepríslušnom orgáne, okrem prípadov, že zákon vyslovene ustanovuje, že lehota pri podaní na nepríslušnom orgáne je zachovaná. Vzhľadom na skutočnosť, že rozhodcovský súd nemá právomoc vo veci konať, bola uplatnená pohľadávka právnym

predchodcom žalobcu na nepríslušnom orgáne, preto následkom podania žaloby nebolo spočívanie plynutia premlčacej doby v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti uznesenie Ústavného súdu SR z 20. 09. 2017, sp. zn. III. ÚS 572/2017.“

Poukazujeme na to, ako je zrejmé z vyššie podaného odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, že súd prvej inštancie pri posúdení právnej otázky spočívania premlčania rozhodol v rozpore s právnym názorom Krajského súdu v Žiline. Už v žalobe zo dňa 24.4.2016 poukázal žalobca na uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 16.3. 2016, č. k. 11Co/92/2016-88, kde tento súd druhej inštancie na rozdiel od názoru Okresného súdu Bánovce nad Bebravou uzavrel, že podaním žaloby na rozhodcovský súd bez ohľadu na platnosť alebo neplatnosť rozhodcovskej doložky prestala plynúť premlčacia doba. Samotná platnosť či neplatnosť rozhodcovskej doložky, ako sa ňou zaoberal rozsiahlo súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí, nie je pre posúdenie spočívania premlčacej doby relevantná, vychádzajúc z citovaného uznesenia Krajského súdu Žilina zo dňa 16.3. 2016, č. k. 11Co/92/2016-88, a preto sa k nej v tomto odvolaní vyjadrujeme v ďalšej samostatnej časti tohto odvolania, pričom za kľúčové dôvody odvolania považujem tie, ktoré sú zosumarizované v bode III. odvolania. Žalobca poukazoval už v žalobe na to, že legislatívne zmeny, ktoré sa premietli do rozhodovacej praxe súdov pri zastavení exekučného konania, v ktorom sa veriteľ domáhal výkonu rozhodcovského rozsudku na základe dohodnutej rozhodcovskej doložky, aplikáciou § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, spôsobili, že veriteľ, napriek tomu, že postupoval pri uplatnení a vymáhaní svojej pohľadávky podľa platných právnych noriem a právne aprobovaným spôsobom, dostal sa do situácie, v ktorej sú popreté jeho legitímne očakávania, že exekučný titul bude možné vykonať, čo je v príkrom rozpore s princípom právnej istoty. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na znenie čl. 20 ods. 1 ústavy SR, podľa ktorého má každý právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje, ako aj na čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Opätovne poukazujeme na to a tým považujeme nárok žalobcu na zaplatenie za nepremičaný, že: Právny predchodca žalobcu, Poštová banka, a. s., vyhlásila úver za predčasne splatný dňa 03.05.2011, pričom premlčacia doba začala prvý krát plynúť 04.05.2011. Následne právny predchodca žalobcu podal žalobu na Rozhodcovský súd sp. zn. IA-C/0214/1360, ktorá bola doručená dňa 14.02.2014, pričom táto skutočnosť vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia rozhodcovského súdu, prvá veta. A teda žalobca vyčerpал zo zákonnej trojročnej premlčacej doby 2 roky 8 mesiacov a 21 dní. Ďalej, právny predchodca žalobcu podal návrh na vykonanie exekúcie na podklade Rozhodcovského rozsudku sp. zn. IA-C/0214/1360 avšak exekučný súd uznesením sp. zn. 1Er/1767/2015 zo dňa 9.11.2015 zamietol žiadosť súdnej exekútorky o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3CoE/50/2016. Následne exekučný súd zastavil exekučné konanie uznesením zo dňa 27.10.2016 sp. zn. 1Er/1767/2015. O tejto skutočnosti sa žalobca dozvedel dňa 05.12.2016, pričom uznesenie o zastavení exekučného konania do dnešného dňa nenadobudlo právoplatnosť. Následne podal žalobca žalobu o zaplatenie na Okresný súd Liptovský Mikuláš sp. zn. 4Csp/85/2017. A teda odo dňa právoplatnosti o zastavení exekučného konania až do podania žaloby na Okresný súd Liptovský Mikuláš t. j. do 28.12.2016, žalobca nevyčerpал zo zákonnej trojročnej premlčacej doby ani jeden deň, nakoľko žalobca má za to, že premlčacia doba stále spočívá a začne opätovne plynúť až po právoplatnosti uznesenia o zastavení exekučného konania. A teda žalobca vyčerpал spolu zo zákonnej trojročnej premlčacej doby 2 roky 8 mesiacov a 21 dní. Žalobca má za to, že počas konania na rozhodcovskom súde a počas exekučného konania premlčacia doba neplynula, ale spočívala v zmysle ust. § 112 Občianskeho zákonníka. Žalobca na túto situáciu aplikuje ten stav, keď súd na podklade žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku zruší rozhodcovský rozsudok a následne pokračuje v konaní na podklade pôvodnej žaloby alebo vzájomnej žaloby v zmysle § 43 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Je pritom jasné, že tak pri zrušení rozhodcovského rozsudku súdom na podklade žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku ako aj pri zastavení exekučného konania na podklade rozhodcovského rozsudku dochádza k prelomeniu materiálne vykonateľnosti exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku), avšak pri zrušení rozhodcovského rozsudku súdom, súd pokračuje v konaní v zmysle § 43 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, pričom ak dôjde k zastaveniu exekučného konania na podklade rozhodcovského rozsudku, súd v konaní nepokračuje a pohľadávka sa stáva nevykonateľná. Je potom nepochybné, že, Veriteľ napriek tomu, že postupoval pri uplatnení a vymáhaní svojej pohľadávky podľa platných právnych noriem a právne aprobovaným spôsobom, dostal sa do situácie, v ktorej sú popreté jeho legitímne očakávania, že exekučný titul bude možné vykonať, čo je v príkrom rozpore s princípom právnej istoty.

V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na viaceré rozhodnutie súdov prvej inštancie v rámci Slovenka.

Žalobca sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením nálezu Ústavného súdu II.ÚS 499/2012, ktorý rieši obdobnú skutkovú a právnu situáciu: „V zmysle § 21 ods. 1 rozhodcovského zákona je to v prvom rade rozhodcovský súd, ktorý je oprávnený posudzovať platnosť rozhodcovskej zmluvy (doložky) a tým aj svoju vlastnú právomoc. Z okolností prerokovanej veci je zrejmé, že rozhodcovský súd po preskúmaní okolností konkrétnej veci svoju právomoc uznal, čím uznal aj platnosť rozhodcovskej doložky, ktorá túto právomoc zakladá. ... Z postupu okresného súdu je však zrejmé, že pri posudzovaní platnosti rozhodcovskej doložky nevychádzal len z obsahu rozhodcovského rozsudku.... Ústavný súd uzatvára, že v prerokovanej veci okresný súd i krajský súd pri rozhodovaní o vydaní poverenia podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku neobmedzili svoje skúmanie len na obsah exekučného titulu, návrhu na vykonanie exekúcie a žiadosti o vydanie poverenia, ale nad rámec toho preskúmali aj obsah poisťnej zmluvy s pripojenými všeobecnými poisťnými podmienkami a na ten účel nimi vykonali listinný dôkaz. Z takto vykonaného listinného dôkazu dospeli súdy k (odchylnému) skutkovému stavu, na ktorom založili svoj právny záver o právnej povahe rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej podmienky a v dôsledku toho o jej neplatnosti. Týmto postupom v podstate znemožnili sťažovateľovi uplatniť svoje právo priznané exekučným titulom, ktorého účinky (§ 37 rozhodcovského zákona) sa v zásade zhodujú s účinkami právoplatného rozsudku, teda právoplatne priznaného nároku.“ Z vyššie uvedeného je zrejmé, že právomoc rozhodcovského súdu má oprávnenie skúmať len samotný rozhodcovský súd, a to v konaní vedenom pred rozhodcovským súdom. Podľa právneho názoru žalobcu bola rozhodcovská doložka dojednaná v zmluve platne. Táto bola dojednaná v článku 3, bod 7 zmluvy o úvere: „Zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť a výklad, budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou vo Všeobecných obchodných podmienkach.“ V zmysle čl. 10.2. Riešenie sporov Všeobecných obchodných podmienok.

„10.2.1 Banka a Klient sa budú snažiť o urovnanie všetkých sporov, ktoré vzniknú z Bankových obchodov rokovaním vedeným v dobrom úmysle a v snahe vyhnúť sa súdnemu riešeniu sporov.

10.2.2 Banka a Klient sa dohodli na rozhodcovskej doložke týkajúcej sa riešenia všetkých sporov, ktoré medzi nimi vzniknú z právnych vzťahov vzniknutých pri poskytovaní Služieb, Bankových produktov a/alebo vykonávaní Bankových obchodov, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik príslušnej Zmluvy, a to v nasledovnom znení:

a) pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom Banka, predloží tento spor na prerokovanie a rozhodnutie Rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho Štatútu a Rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania;

b) pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom Klient, je oprávnený predložiť tento spor na prerokovanie a rozhodnutie Rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho Štatútu a Rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania alebo všeobecnému súdu.

10.2.3 Ak Klient, najneskôr pri uzavretí Bankového obchodu a/alebo Zmluvy nedoručí Banke písomne oznámenie, že s rozhodcovskou doložkou nesúhlasí, má sa za to, že ju prijal.

10.2.4 Banka a Klient sa dohodli, že sa podrobujú základným vnútorným právnym predpisom Rozhodcovského súdu, najmä Štatútu a Rokovaciemu poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania. Jazykom rozhodcovského konania bude slovenský jazyk.

10.2.5 Banka a Klient sa ďalej dohodli, že táto rozhodcovská doložka zaväzuje právnych nástupcov oboch zmluvných strán.

10.2.6 Banka a Klient sa dohodli, že odstúpenie od Zmluvy sa nedotýka rozhodcovských doložiek, ktoré sú súčasťou Zmluvy uzavretej medzi Bankou a Klientom.

V tejto súvislosti považujeme za nevyhnutné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora zo dňa 09.11.2016 vo veci C42/15, kde Súdny dvor uvádza, že „Svojou prvou a druhou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 10 ods. 1 a 2 smernice 2008/48 v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice vykladať v tom zmysle, že v prvom rade všetky náležitosti zmluvy o úvere uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť obsiahnuté v jedinom dokumente, v druhom rade, že zmluva o úvere vyhotovená písomne musí byť podpísaná zmluvnými stranami, a v treťom rade, že táto požiadavka podpisu sa vzťahuje na všetky náležitosti takejto zmluvy. V tejto súvislosti je v prvom rade potrebné pripomenúť, že podľa článku 10 ods. 1 prvého pododseku smernice 2008/48 sa zmluva o úvere vypracujú písomne alebo na inom trvalom nosiči. Uvedená smernica však žiadnym spôsobom neuvádza, že zmluvy o úvere, na ktoré sa vzťahuje toto ustanovenie, musia byť vyhotovené v jedinom dokumente. Ako vyplýva z článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 v súlade s odôvodnením 31 tejto smernice, požiadavka zrozumiteľne a stručne uviesť v zmluve o úvere, vyhotovenej písomne alebo na inom trvalom nosiči, náležitosti uvedené týmto ustanovením je nevyhnutná na to, aby sa spotrebiteľ mohol oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami. Táto požiadavka prispieva k dosiahnutiu cieľa sledovaného smernicou 2008/48, ktorý spočíva v úplnej

harmonizácii v niekoľkých kľúčových oblastiach spotrebiteľských úverov, ktorá sa považuje za potrebnú na to, aby sa všetkým spotrebiteľom v Únii zabezpečila vysoká a rovnocenná úroveň ochrany ich záujmov a aby sa uľahčil vznik riadne fungujúceho vnútorného trhu so spotrebiteľskými úvermi (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. apríla 2016, Radlinger a Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, bod 61). Hoci vzhľadom na tento cieľ nemusia byť všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 nevyhnutne obsiahnuté v jedinom dokumente, je pritom potrebné poznamenať, že vzhľadom na odsek 1 tohto článku musia byť všetky náležitosti, ktoré vymenúva tento odsek 2, vyhotovené písomne alebo zachytené na inom trvalom nosiči a musia byť neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere. Keďže všetky náležitosti upravené v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 musia byť uvedené zrozumiteľne a stručne, ako v podstate uviedla generálna advokátka v bode 52 svojich návrhov, je nevyhnutné, aby zmluva o úvere obsahovala jednoznačné a presné odkazy na iné písomnosti alebo iné trvalé nosiče obsahujúce tieto náležitosti, ktoré boli skutočne odovzdané spotrebiteľovi pred uzavretím zmluvy, aby sa mohol skutočne oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami. Pokiaľ ide totiž o vymedzenie pojmu „trvalý nosič“ uvedeného v článku 3 písm. m) smernice 2008/48, Súdny dvor už rozhodol, že rovnako ako v prípade papierového média musí tento nosič zabezpečiť spotrebiteľovi držbu príslušných informácií, aby si mohol prípadne uplatniť svoje práva. Pre spotrebiteľa je v tejto súvislosti významná možnosť uchovávať informácie, ktoré mu boli osobne určené, záruka, že nedôjde k zmene ich obsahu, ako aj ich dostupnosť počas primeraného času a možnosť reprodukovať ich ako také [pozri v tomto zmysle, pokiaľ ide o smernicu 97/7/ES Európskeho parlamentu a Rady z 20. mája 1997 o ochrane spotrebiteľa vzhľadom na zmluvy na diaľku (Ú. v. ES L 144, 1997, s. 19; Mim. vyd. 15/003, s. 319), rozsudok z 5. júla 2012, Content Services, C49/11, EU:C:2012:419, body 42 až 44]. Pokiaľ ide v druhom rade o otázku, či zmluva o úvere vyhotovená písomne musí byť podpísaná zmluvnými stranami spôsobom upraveným v práve dotknutého členského štátu, je potrebné uviesť, že článok 10 ods. 1 prvý pododsek smernice 2008/48 nijakým spôsobom neodkazuje na vnútroštátne právo, a preto majú pojmy „písomne“ a „iný trvalý nosič“ uvedené v tomto ustanovení samostatný obsah. Ich výklad by nemal byť určený vnútroštátnymi ustanoveniami stanovujúcimi formu vyhotovenia zmluvy o úvere.

Zatiaľ čo táto smernica nevymedzuje pojem „písomne“, vo svojom článku 3 písm. m) uvádza, že „trvalý nosič“ znamená akýkoľvek nástroj, ktorý umožňuje spotrebiteľovi uložiť informácie, ktoré sú mu osobne určené, a to spôsobom, ktorý k nim umožňuje prístup pre budúce využitie počas obdobia zodpovedajúceho účelu týchto informácií a ktorý umožňuje nezmenenú reprodukciu uložených informácií. Zo samotného znenia článku 10 ods. 1 smernice 2008/48 vyplýva, že pojem „písomne“ sa vzťahuje na prostriedok, na ktorom je vyhotovená zmluva, pričom podpis takéhoto nosiča sa nevyžaduje. Vnútroštátny súd sa pritom konkrétne snaží zistiť, či táto smernica bráni tomu, aby členský štát stanovil vo svojej vnútroštátnej právnej úprave takúto požiadavku. V tejto súvislosti je dôležité pripomenúť, že podľa článku 10 ods. 1 druhého pododseku smernice 2008/48 týmto článkom nie sú dotknuté žiadne vnútroštátne pravidlá týkajúce sa platnosti uzavretia zmlúv o úvere, ktoré sú v súlade s právom Únie. Požiadavka podpísania písomne vyhotovenej zmluvy o úvere zmluvnými stranami, ktoré, ako vyplýva najmä z bodu 26 tohto rozsudku, vnútroštátna právna úprava, o akú ide vo veci samej, vyžaduje ako podmienku platnosti zmluvy, sa týka vnútroštátneho pravidla vzťahujúceho sa na platnosť uzatvárania zmlúv o úvere v zmysle uvedeného ustanovenia smernice 2008/48. Ani smernica 2008/48, ktorej cieľ spočíva v úplnej a záväznej harmonizácii v niekoľkých kľúčových oblastiach spotrebiteľských úverov, ktorá sa považuje za potrebnú na to, aby sa všetkým spotrebiteľom v Únii zabezpečila vysoká a rovnocenná úroveň ochrany ich záujmov a aby sa uľahčil vznik riadne fungujúceho vnútorného trhu so spotrebiteľskými úvermi (pozri v tomto zmysle rozsudky z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, bod 42; z 18. decembra 2014, CA Consumer Finance, C-449/13, EU:C:2014:2464, bod 21, ako aj z 21. apríla 2016, Radlinger a Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, bod 61), ani právo Únie vo všeobecnosti takejto požiadavke nebránia. Pokiaľ ide v treťom rade o otázku, či sa táto požiadavka podpísania stanovená vnútroštátnou právnou úpravou môže uplatňovať na všetky náležitosti takýchto zmlúv, je potrebné poznamenať, že „zmluva o úvere“ v zmysle článku 3 písm. c) smernice 2008/48 vyhotovená v súlade s článkom 10 ods. 1 tejto smernice písomne alebo na inom trvalom nosiči musí zrozumiteľne a presne uvádzať náležitosti upravené v článku 10 ods. 2 tejto smernice. V dôsledku toho, ako uviedla generálna advokátka v bode 35 svojich návrhov, všetky tieto náležitosti sa musia povinne zahrnúť do takejto zmluvy. Za týchto okolností, pokiaľ členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanoví, že požiadavka podpísania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy, čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu, ani smernica 2008/48, ani právo Únie vo všeobecnosti nebránia takejto požiadavke. Vzhľadom na všetky tieto úvahy je potrebné odpovedať na prvú a druhú otázku tak, že článok 10 ods. 1 a 2 smernice 2008/48 v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že:

- zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči,

- nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami, a na druhej strane, že táto požiadavka podpísania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice.“

Z uvedeného vyplýva, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. Žalobca v tomto poukazuje na skutočnosť, že zmluva o úvere obsahuje odkaz na Obchodné podmienky, Všeobecné obchodné podmienky ako aj na Sadzobník poplatkov a iné dokumenty Poštovej banky, a.s. Vzhľadom na všetky vyššie uvádzané skutočnosti navrhujeme, aby súd druhej inštancie rozhodol tak, že napadnutý rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš zruší a vec mu vráti na ďalšie konania alternatívne aby súd druhej inštancie rozhodol tak, že žalobe sa vyhovie v celom rozsahu. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania.“

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) v dôsledku podaného odvolania a po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

5. V zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. V zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. V zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

8. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol odvolateľ, konštatuje, že súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, pričom výstižne, vyčerpávajúco a zrozumiteľne odôvodnil, čo ho viedlo k vydaniu rozhodnutia, keď sa vysporiadal s rozhodujúcimi skutočnosťami. Rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol podstatný a rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán, aj keď žalovaný nevyužil možnosť a k prejednávanej veci sa nevyjadril, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Odvolateľ v podanom odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, s ktorými by sa okresný súd nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijaté právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje.

9. Len na zdôraznenie správnosti odvolací súd preskúmaním rozsudku, odvolacích dôvodov a súdneho spisu dospel zhodne so súdom prvej inštancie k právnemu záveru, že súd prvej inštancie správne ustálil otázku premlčania uplatneného nároku, a preto nemohol prisvedčiť argumentom, na ktorých založil žalobca svoje odvolanie, preto ho potvrdil ako vecne správny, pretože postup súdu prvej inštancie považuje za plne v súlade so zákonom. Nebolo preto možné uznať opodstatnenosť argumentácie odvolateľa, a preto rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.

10. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V predmetnom odvolacom konaní mal plný úspech žalovaný, preto mu patrí náhrada trov odvolacieho konania. Keďže si však žalovaný trov odvolacieho konania neuplatnil a žiadne mu ani v konaní nevznikli, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

11. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)